

prima instanță: Judecătoria Botanica, mun. Chișinău
Judecător: V.Buhnaci
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: M.Anton, V.Negru, Gr.Dașchevici

Î N C H E I E R E

24 ianuarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Nina Vascan
Tamara Chișca-Doneva

examinând admisibilitatea recursului declarat de Făgurel Teodor,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Întreprinderea
Municipală de Gestionare a Fondului Locativ nr. 2 împotriva lui Făgurel Teodor și
Făgurel Lucreția, intervenient accesoriu Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” cu
privire la încasarea datoriei,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 11 mai 2017, prin care a fost
admis apelul declarat de Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului Locativ
nr. 2 și cererea de alăturare la apel declarată de Societatea pe Acțiuni
„Termoelectrica”, casată hotărârea Judecătoria Botanica, mun. Chișinău din 10 martie
2016, și emisă o nouă hotărâre de admitere în parte a acțiunii,

c o n s t a t ă :

La 22 august 2015, ÎMGFL nr.2 a depus cerere de chemare în judecată
împotriva lui Făgurel Teodor și Făgurel Lucreția, intervenient accesoriu SA
„Termoelectrica”, solicitînd încasarea datoriei.

În motivarea cererii a indicat că Făgurel Teodor și Făgurel Lucreția, sunt
locatarii apartamentului XXXX din str. XXXX, care se află în gestiunea ÎMGFL nr. 2.

Astfel, la contul personal deschis de ÎMGFL nr.2, pe numele lui Teodor Făgurel
și Lucreția Făgurel, în perioada 01 noiembrie 2008 – 01 iulie 2015, s-a format datoria
de 3 323,26 lei, fapt ce se confirmă prin informația despre calcularea și achitarea
serviciilor locativ-comunale.

Conform art. art. 10, 17 și 18 din Hotărârea Guvernului nr.191 din 19 februarie
2002, proprietarii, chiriașii locuințelor sunt obligați să achite la timp serviciile locative
comunale, inclusiv consumul de energie termică. În cazul deconectării integrale deja
efectuate a apartamentului (încăperii locative în cămine) de la sistemul centralizat de
încălzire, cu instalarea altei surse de încălzire pentru întreținerea temperaturii constante

în încăpere la un nivel de cel puțin +180°C, consumatorul va achita plata pentru încălzire în mărime de 20%, începând cu 1 octombrie 2013 din costul energiei termice calculate pentru un metru pătrat al apartamentului (încăperii locuibile).

Consideră ÎMGFL nr.2, că în baza art.617 alin. (2) lit. a) Codul civil este în drept să înainteze cererea de chemare în judecată fără respectarea procedurii de soluționare prealabilă a cauzei pe calea extrajudiciară, or, pârâții sunt informați lunar prin intermediul facturilor de plată și a reclamației (somației), însă pârâții nu-și execută până în prezent obligațiile ce le revin.

Reclamanta și-a întemeiat prezenta acțiune în temeiul art. art. 512, 514, 530, 533, 572, 575, 617 alin. (2) lit. a) Codul civil, art. 59 și 60 Codul locativ.

Solicită ÎMGFL nr. 2, încasarea datoriei de la Făgurel Teodor și Făgurel Lucreția a sumei de 3 323,26 lei cu titlu de datorie pentru energia termică livrată.

Prin hotărârea Judecătoriai Botanica, mun. Chișinău din 10 martie 2016, a fost respinsă ca neîntemeiată și prescrisă extensiv acțiunea ÎMGFL-2, fiind încasat de la ÎMGFL nr.2 în beneficiul lui Teodor Făgurel suma de 2 000 lei cu titlu de cheltuieli de judecată pentru asistența juridică. (f.d. 64-68)

La 17 martie 2016, ÎMGFL nr. 2 a declarat apel, solicitând casarea hotărârii primei instanțe și pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

Ulterior, la 07 aprilie 2016, SA „Termoelectrica” a depus cerere de alăturare la cererea de apel declarată de ÎMGFL nr. 2.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 12 iulie 2016, au fost respinse apelurile declarate de ÎMGFL nr. 2 și SA „Termoelectrica” și menținută hotărârea primei instanțe. (f.d. 116-121)

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 01 februarie 2017, s-a admis recursul declarat de SA „Termoelectrica”, s-a casat decizia Curții de Apel Chișinău din 12 iulie 2016 și s-a remis cauza spre rejudecare în instanța de apel. (f.d. 156-160)

Rejudecând cauza, Curtea de Apel Chișinău prin decizia din 11 mai 2017, a admis apelul declarat de ÎMGFL nr.2 și cererea de alăturare la apel declarată de SA „Termoelectrica”, a casat hotărârea Judecătoriai Botanica, mun. Chișinău din 10 martie 2016, și a emis o nouă hotărâre de admitere în parte a acțiunii. S-a încasat în mod solidar de la Făgurel Teodor și Făgurel Lucreția în beneficiul ÎMGFL nr.2 datoria pentru perioada 22 august 2012 – 22 august 2015 în mărime de 2 296, 54 lei și cheltuielile de judecare a cauzei proporțional pretențiilor admise în mărime de 326,50 lei. În rest pretențiile s-au respins ca tardive. (f.d. 179-188)

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut prevederile art. 572 alin.(1) și (2) Cod civil, pct.8/1 alin.(1) și (2) al anexei nr.7 la Regulamentului cu privire la modul de prestare și achitare a serviciilor locative, comunale și necomunale pentru fondul locativ, contorizarea apartamentelor și condițiile deconectării/reconectării acestora de la sistemele de încălzire și alimentare cu apă, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.191 din 19 februarie 2002, pct.21 al Regulamentului cu privire la furnizarea și utilizarea energiei termice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.434 din 09 aprilie 1998 și art. 21 al Legii cu privire la privatizarea fondului de locuințe, precum și la hotărârea Curții Constituționale nr.20 din 10 iulie 2016, care a statuat constituționalitatea prevederilor Legii condominiului fondului locativ nr.913, referitoare la obligativitatea asocierii proprietarilor în scopul administrării și gestionării în bune condiții a proprietății comune.

Cu referire la nomele citate și în coraport cu materialele cauzei, instanța a reținut că obligația lui Făgurel Teodor și Făgurel Lucreția de plată a energiei termice furnizate în condițiile deconectării apartamentului acestora de la sistemul centralizat de furnizare a energiei termice este instituită în temeiul normelor citate mai sus, astfel încât aceștia au obligația de plată a energiei termice aferentă apartamentului ce le aparține, în cuantumul indicat în hotărârea Guvernului, beneficiarul acestor plăți fiind apelantul în calitate de gestionar al fondului de locuințe.

Sub acest aspect, instanța de apel a considerat că Făgurel Teodor și Făgurel Lucreția, fiind locatari ai apartamentului XXXX din str. XXXX, au obligația legală de a achita serviciile comunale, inclusiv cele ce vizează energia termică, în cuantumul stabilit de cadrul normativ pertinent, chiar și în lipsa utilajului de recepționare a energiei termice în apartamentul acestora. Or, încălzirea blocurilor locative cu mai multe apartamente reprezintă un fenomen complex și continuu ce are drept consecință încălzirea nu doar a aerului într-o încăpere separată care dispune de utilaj de încălzire, ci încălzirea întregii construcții, chiar și a încăperilor ce nu dispun de astfel de utilaj, încălzirea având loc atât prin intermediul rețelelor de tranziție, cât și prin intermediul elementelor construcției, schimbului de element termic între aerul din suprafețele încălzite și cele neîncălzite.

Astfel, s-au respins argumentele intimațiilor precum că nu sunt beneficiari ai serviciilor de furnizare a energiei termice, deoarece apartamentul acestora este deconectat de la rețeaua centralizată de furnizare a energiei termice, iar rețelele de tranziție sunt încorporate în perete, deoarece acesta contravine anexei nr. 7 la Regulamentul sus-menționat, fiind cert că rețelele de tranziție nu reprezintă unicele surse de încălzire a apartamentului separat al intimațiilor, în cazul dat proporțional părții a cărei achitare se dispune prin cadrul legal precitat fiind $+1,8\text{ }^{\circ}\text{C} - 3,6\text{ }^{\circ}\text{C}$, temperatură ce se obține din toate sursele încălzite din contul energiei termice furnizate prin intermediul rețelei centralizate de încălzire, apartamentul intimațiilor fiind inseparabil de elementele constructive ale blocului locativ, care la fel, constituie o sursă de încălzire.

Ca urmare, instanța de apel a concluzionat că intimații sunt obligați să achite plata pentru energia termică calculată pentru un metru pătrat al apartamentului, în cuantumul prevăzut de art.5 al Legii condominiului fondului locative, or, intimații nu au contestat nici una din facturile de plată a serviciilor menționate.

Cu referire la încasarea datoriei pentru energia termică în sumă de 3 323,26 lei pentru perioada 01 noiembrie 2008 – 01 iulie 2015, Curtea de Apel Chișinău a specificat că intimații au invocat omiterea de către ÎMGFL nr.2 a termenului de prescripție.

În acest context, Colegiul a reținut prevederile art.267 alin.(1), art.272 alin.(1) și art. 617 alin. (2) lit. a) Cod civil, punctând că începând cu luna noiembrie 2008 și până în luna august 2015, intimații nu au efectuat nici o achitare în contul stingerii datoriei pentru energia termică furnizat, iar gestionarul fondului locativ și furnizorul cunoscând despre acumularea datoriei și neonorarea obligațiilor de plată de la scadență, nu a depus acțiunea în termen, cererea de chemare în judecată depunând-o abia la 22 august 2015, dată până la care din aprilie 2015 nu a avut loc nici o livrare de energie termică, adică cu încălcarea termenului de prescripție.

Astfel, a relevat că suma datorată urmează a fi calculată pentru perioada de 3 ani de până la momentul depunerii cererii de chemare în judecată, respectiv pentru perioada 22 august 2012 – 22 august 2015, ce constituie conform informației prezentate de ÎM „Infocom” suma de 2 296, 54 lei, în rest pretențiile fiind prescrise.

La 06 octombrie 2017, Făgurel Teodor a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o neîntemeiată și pasibilă de casare.

Menționează că decizia instanței de apel a fost adoptată cu încălcarea normelor de drept material, fiind interpretată în mod eronat legea, invocând ca temei de casare prevederile art. 432 alin. (2) lit. c) CPC.

La fel, susține că la examinarea cauzei instanța de judecată nu a determinat circumstanțele reale, a dat o calificare greșită raportului material litigios, greșit a soluționat conflictul dintre normele cuprinse în diferite acte normative și respectiv greșit a fost interpretată legea.

Sub acest aspect menționează că instanța nu a luat în considerație probele și argumentele prezentate de acesta, și anume, că dânsul nu are calitatea necesară prevăzută la pct. 2 al Regulamentului aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 707 din 20 septembrie 2011, precum și nu întrunesc condițiile prevăzute la pct. 10 al aceluiași Regulament.

Susține că debransarea de la agentul termic furnizat de intimat este consecința serviciului necalitativ prestat de acesta, în apartamentul care le aparține cu drept de proprietate, fiind înregistrate temperaturi extrem de mici, care nu asigurau confortul termic necesar organismului uman.

Cu referire la cheltuielile de judecată încasate, consideră că eronat a fost interpretat art. 94 alin. (1) CPC, or, având în vedere că a fost admisă parțial acțiunea, urmau a fi compensate cheltuielile de judecată, proporțional pretențiilor admise.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

După cum rezultă din actele cauzei copia decizie instanței de apel din 11 mai 2017, a fost expediată pentru cunoștință în adresa părților, inclusiv și în adresa recurentului, Făgurel Teodor la 28 septembrie 2017, fapt ce se confirmă prin copia scrisorii de însoțire nr. 14137. (f.d. 189)

Astfel, instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 06 octombrie 2017, în termen.

La 21 decembrie 2017, în adresa intimaților ÎMGFL nr. 2 și SA „Termoelectrica” a fost expediată copia recursului declarat de către Făgurel Teodor cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței.

Intimații, ÎMGFL nr. 2 și SA „Termoelectrica” nu și-au valorificat dreptul procedural respectiv și nu a depus referință în termenul stabilit.

Examinând temeiurile recursului declarat de către Făgurel Teodor în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă

încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Făgurel Teodor nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel.

Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de

o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de către Făgurel Teodor.

În conformitate cu art. art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Făgurel Teodor, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Nina Vascan

Tamara Chișca-Doneva